

תת"ע (חיפה) 4546-04-24 - מדינת ישראל נ' אחמד עביר אחמד עביר

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 4546-04-24 מדינת ישראל נ' אחמד עביר
תיק חיצוני: 90526114369

לפני כבוד השופט אור לרנר

מדינת ישראל

מאשימה
נגד

אחמד עביר אחמד עביר

נאשמים

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי גילתה אודות פסק הדין שניתן בהיעדרה רק עת נעצרה לאחרונה לבדיקה שגרית והתבשרה כי היא פסולה מלנהוג. לטענתה, לא זומנה לדיון ואף לא ידעה על עצם ביצוע העבירה. עוד טוענת הנאשמת כי בידיה טענות הגנה מוצדקות כנגד כתב האישום.

המאשימה טוענת כי הודעה בדבר ביצוע העבירה נשלחה לנאשמת וחזרה בציון "לא נדרש" כבר ביום 26.03.23. עוד טוענת כי זימון למועד הדיון נשלח לנאשמת ביום 04.04.24, וחזר גם הוא בציון "לא נדרש". משכך, קמה חזקת המסירה ואין לנאשמת להלין אלא על עצמה. בנוסף טוענת המאשימה כי טענת הנאשמת בדבר עיוות הדין איננה מבוססת ומשכך לא יכולה לעמוד לה.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

עיון באישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה מלמד כי אכן, זימון לדיון שהתקיים ביום 18.06.24 נשלח לכתובתה הרשומה של הנאשמת (עליה לא חלקה בבקשתה). אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש", כשהוא נושא את שמה ואת תעודת הזהות של הנאשמת, את תאריך המסירה, ואת שם עובד הדואר וחתימתו. די בכל אלה, כמובן, כדי להקים את חזקת המסירה ואין בטענות בעלמא אותן

העלתה הנאשמת כדי לסתור החזקה (רע"פ 8427/17 אמנון סאלם (25.3.18)).

הנאשמת טוענת כי בידיה טענות הגנה מוצדקות כנגד כתב האישום, דהיינו כופרת בביצוע העבירה. מעבר לעובדה לפיה הנאשמת לא פירטה כלל מהן אותן טענות, הרי שלא גיבתה דבריה באף מסמך או ראיה ולפיכך אין בידי לקבל הטענה. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם:

"אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישושה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש".

כן יצוין בהקשר זה כי אף טענתה של הנאשמת לפיה גילתה על ההרשעה רק עת נעצרה על ידי המשטרה לבדיקה שגרתית לא גובתה באף חומר ממשי, לרבות ההודעה בדבר תפיסת הרישיון.

זאת ועוד, עיון בתדפיס הניקוד שצירפה הנאשמת מלמד כי הוא הופק ביום 09.02.25. מהתדפיס עצמו עולה כי הנאשמת נדרשה לאמצעי תיקון בדמות קורס מתקדם בנהיגה נכונה בין דו"ח זה כבר ביום 20.06.24. רוצה לומר, עוד בחודש פברואר ידעה הנאשמת על הרשעתה בתיק זה, ומשכך לא ברור מדוע בחרה להגיש הבקשה רק ביום 11.05.25. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשמת ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהויות לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותה של הנאשמת או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 18.06.24 יעמוד על כנו.

לאור דחיית הבקשה עיכוב הביצוע מבוטל. הנאשמת תפקיד רישיונה עד ליום 3.8.25, אחרת הפסילה

תחל, אך לא תיספר.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשפ"ה, 19 יוני 2025, בהעדר
הצדדים.